

СПРАВА «ЛАВРИНЮК ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE OF LAVRINYUK v. UKRAINE)

(Заява № 1858/08)

Стислий виклад рішення від 04 грудня 2018 року

07 квітня 2005 року заявника було визнано винним у вчиненні злочину та призначено покарання у виді семи років позбавлення волі у Роменській виправній колонії (далі – виправна колонія). Заявник стверджував, що умови тримання його під вартою та етапування були неналежними, зокрема через переповненість камер. Також заявник скаржився, що державні органи не надали йому копії документів, необхідних для подання заяви до Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) та на втручання державних органів у його листування з Європейським судом.

До Європейського суду заявник скаржився за статтями 3 та 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на неналежні умови тримання його під вартою, неналежні умови його етапування до та з виправної колонії та відсутність ефективних засобів юридичного захисту у зв'язку з цими скаргами. За статтею 34 Конвенції заявник скаржився на перешкоджання здійсненню його права на подання індивідуальної заяви. Крім того, заявник висував інші скарги за пунктом 1 та підпунктами «b», «c» і «d» пункту 3 статті 6 Конвенції, а також за статтями 8 та 13 Конвенції.

Розглянувши скарги заявника, Європейський суд констатував порушення статті 3 Конвенції та дійшов висновку, що більшу частину строку тримання його під вартою у виправній колонії він утримувався у приміщенні, в якому йому відводилося менше 2 кв. м особистого простору, що значно менше за мінімальний стандарт у 3 кв. м у густозаселеній тюремній камері. Наведений висновок виключив необхідність окремого розгляду Європейським судом інших тверджень заявника щодо поганих умов тримання його під вартою, у тому числі щодо його етапування з виправної колонії до медичних закладів.

Також Європейський суд констатував порушення статті 13 Конвенції у зв'язку з відсутністю у національному законодавстві ефективних засобів юридичного захисту щодо скарг заявника на неналежні умови тримання його під вартою.

Розглянувши скарги заявника за статтею 34 Конвенції на перегляд його кореспонденції, Європейський суд вказав на відсутність такого перегляду.

Разом з цим Європейський суд звернув увагу, що державні органи не задовольнили клопотання заявника про надання копій документів. Посилаючись на свою попередню практику у справах проти України, Європейський суд зазначив, що правова система України не передбачала для ув'язнених чіткої та конкретної процедури, яка б давала їм можливість отримувати копії документів з матеріалів справи після закінчення кримінального провадження. З огляду на це Європейський суд дійшов висновку, що держава-відповідач не дотрималася свого зобов'язання забезпечити заявника всіма необхідними умовами, щоб не перешкоджати належному та ефективному розгляду його заяви Європейським судом під час тримання його під вартою.

Оскільки заявником не було доведено, що він не мав практичної можливості отримати копії необхідних йому документів після звільнення з виправної колонії, Європейський суд зазначив, що держава-відповідач дотрималася своїх зобов'язань за статтею 34 Конвенції щодо цього періоду.

Розглянувши решту скарг заявника за іншими положеннями Конвенції, Європейський суд дійшов висновку, що у світлі всіх наявних у нього документів ці скарги мають бути відхилені відповідно до пункту 4 статті 35 Конвенції як неприйнятні.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Оголошує* прийнятими скарги за статтями 3 та 13 Конвенції на умови тримання заявника під вартою у виправній колонії, а решту скарг у заяві – неприйнятними;

2. *Постановляє*, що було порушено статтю 3 Конвенції;

3. *Постановляє*, що було порушено статтю 13 Конвенції у поєднанні зі статтею 3 Конвенції;

4. *Постановляє*, що держава-відповідач не дотрималася своїх зобов'язань за статтею 34 Конвенції під час відбування заявником його покарання у виправній колонії;

5. *Постановляє*, що держава-відповідач дотрималася своїх зобов'язань за статтею 34 Конвенції після звільнення заявника з виправної колонії;

6. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявнику такі суми, які мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу:

(i) 11 500 (одинадцять тисяч п'ятсот) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись, в якості відшкодування моральної шкоди;

(ii) 1 810 (одна тисяча вісімсот десять) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись заявнику, в якості компенсації судових та інших витрат, які мають бути сплачені на банківський рахунок його представника, пана Михайла Тарахала;

(b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

7. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.»